Ἔτος 17ον — Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 6 ΙΟΥΝΙΟΥ 1904 — Ἀριθ. 796

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς κ.κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρ εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶ
Κ" ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲ ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶν δεκτά. - Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶ εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυν σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσ γραμματόσημον 50 λεπτῶ πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινία

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Περίοδος βασάνων. — Ὁ ὑπέροχος ἀνήρ. — Ὁ ὕπνος (ὑπὸ τῆς δος Ἀνθῆς Βασιλειάδου, ἰατρο) — Ο Ἄγγελος τῆς Εἰρήνης (ὑπὸ δος Μαρίας Πινέλη) — Αἱ γυναῖκες τῆς Ἀραβίας (ὑπὸ δος Εἰρήνης Νικολαΐδου). — Γυναικεῖοι στολισμοὶ (ὑπὸ φιλοκάλου). — Ῥόδα καὶ κρίνα (ὑπὸ κ Μαίρης Ἀναιρούση). — Βιβλία καὶ Περιοδικά. Ἀλληλογραφία Συνταγή. Εἰδοποιήσεις. Ἐπιφυλλίς. Τὸ Κακὸ μάτι.

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΒΑΣΑΝΩΝ

Δὲν παρῆλθεν ἀκόμη καλά, καλὰ μὴν ἀφότου τὸ Ἐκπαιδευτικὸν Συνέδριον εἶχε συγκαλέσει ἀπὸ κάθε σημεῖον τοῦ δούλου καὶ ἐλευθέρου Ἑλληνισμοῦ παιδαγωγοὺς καὶ διδασκάλους καὶ τῶν δύο φύλων, οἱ ὁποῖοι συνεσκέπτοντο καὶ συνεζήτουν ἐπὶ ἡμέρας περὶ τῶν μέτρων, τὰ ὁποῖα ἔπρεπε νὰ ληφθοῦν διὰ τὴν βελτίωσιν τῆς ἐκπαιδεύσεως ἐν γένει.

Ὁ βασιλεύς, ὁ Διάδοχος, ὁ ὑπουργὸς τῆς Παιδείας καὶ κάθε ἄνθρωπος ἐννοῶν τὴν μεγάλην σημασίαν τῆς ἐκπαιδεύσεως τῶν Ἑλληνοπαίδων ἔλαβαν μέρος εἰς τὸ Συνέδριον αὐτὸ καὶ ἐπὶ μίαν περίπου ἑβδομάδα οἱ λόγοι διεδέχοντο τοὺς λόγους καὶ οἱ ἐνθουσιασμοὶ τοὺς ἐνθουσιασμοὺς διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ Συνεδρίου.

Μεταξὺ τῶν ὑπὸ συζήτησιν θεμάτων ἦτο καὶ τὸ τῆς καταργήσεως τῶν ἐξετάσεων, εἰς τὸ ὁποῖον ὅλοι ἐπεκρότησαν, ἀναγνωρίζοντες τὸ βασανιστικόν, ἄσκοπον καὶ ἐντελῶς ἀνθυγιεινὸν αὐτῶν. Τὸ Συνέδριον ὁμοφώνως ἐψήφισε τὴν κατάργησιν αὐτῶν, οἱ διδάσκαλοι καὶ τῶν δύο φύλων ἐξεφράσθησαν κατ' αὐτοῦ, ὁ ὑπουργὸς τῆς Παιδείας ἐπεδοκίμασε διὰ τοῦ τελευταίου λόγου του ὅλας τὰς ἀποφάσεις τοῦ Συνεδρίου καὶ ὅλοι οἱ ἐνδιαφερόμενοι διὰ τὴν ὑγείαν τῶν μικρῶν παιδιῶν ἀνέπνευσαν ἐλεύθερα μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι μία τοὐλάχιστον ἀρχὴ καλὴ θὰ ἐγίνετο μὲ τὴν ἀπαλλαγὴν τῶν παιδιῶν ἀπὸ τὰς ἐξετάσεις. Ἡ εὐχὴ ἄλλως τε αὐτὴ ἦτο ἴσως ἡ μόνη πραγματοποιήσιμος, διότι δὲν ἀπῃτεῖτο τίποτε ἄλλο παρὰ συνενόησις τῶν διδασκάλων μὲ τὰς ἀρχὰς τὰς κανονίζουσας τὰ τῆς ἐκπαιδεύσεως.

Οἱ διδάσκαλοι καὶ αἱ διδασκάλισσαι ἐπέστρεψαν εἰς τὰ σχολεῖά των καὶ τί νομίζετε ὅτι ἔκαμαν ἀμέσως; Ἤρχισαν νὰ ἑτοιμάζουν τὰς μαθητρίας καὶ τοὺς μαθητὰς διὰ τὰς ἐξετάσεις. Αἱ ἐπαναλήψεις, τὰ γραπτὰ τῶν ἐξετάσεων, ἡ μελέτη ἡ νυχθήμερος χωρὶς στιγμὴν ἀναψυχῆς, ἡ ἀγωνία τῆς ἀποτυχίας ἢ μή, ἰδοὺ αἱ ἀσχολίαι τῶν μαθητῶν καθ' ὅλον τὸν Μάϊον, τὸν Ἰούνιον, ἴσως καὶ τὸν Ἰούλιον. Φυσικὰ αἱ ἐγκεφαλίτιδες, αἱ μηνιγγίτιδες, οἱ πυρετοί, αἱ αἱμορραγίαι τῆς μύτης, ἡ ἀναιμία ἔκαμαν τὴν ἐμφάνισίν των, ἀπαραίτητοι συνοδοὶ τῆς ἐξαντλήσεως καὶ καταπονήσεως τῶν παιδιῶν κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτήν.

Ἀδιάφορον ἂν τώρα πλέον αἱ ἐξετάσεις κατηργήθησαν παντοῦ, ἂν μένουν μόνον ὡς μία βάρβαρος ἀνάμνησις, καὶ ἂν τὸ Συνέδριον διὰ βοῆς καὶ χειροκροτημάτων τὰς κατήργησεν. Αἱ ἐξετάσεις τὴν στιγμὴν αὐτὴν λυμαίνονται ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον τὴν Ἑλλάδα ὁλόκληρον, σκορπίζουσαι εἰς τὰς οἰκογενείας τὴν χλώρωσιν, τὸν μαρασμόν, συχνὰ δὲ καὶ τὸν θάνατον εἰς τὴν ἡλικίαν αὐτὴν τὴν ὡραίαν τῶν παιδιῶν, ὅπου ἡ ζωὴ τόσα ἔχει θέλγητρα καὶ τόσας ἀναπτερώνει ἐλπίδας.

Γρουργεῖον, διδάσκαλοι, καὶ γονεῖς ἀκόμη, φαίνονται ὡς νὰ μὴν ἔχουν εἴδησιν τοῦ κακοῦ τῶν ἐξετάσεων. Οἱ διδάσκαλοι θὰ ἐπανκλάβουν διὰ μίαν φορὰν ἀκόμη, ὅτι ἔφθασεν ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν θὰ δρέψουν τοὺς καρποὺς τῶν κόπων των, ἀδιαφοροῦντες, ἂν ξηραίνουν τὸ δένδρον, τὸ ὁποῖον δίδει τοὺς καρπούς, οἱ γονεῖς θὰ ἔχουν τὴν ματαιότητα νὰ

ἀκούσουν ἐπαίνους διὰ τὰ μικρά των. Καὶ τὸ ὑπουργεῖον θὰ εὕρῃ τὴν εὐκαιρίαν νὰ προαγάγῃ ἢ νὰ χαντακώσῃ μερικοὺς διδασκάλους εὐνοουμένους ἢ μὴ τῶν βουλευτῶν, βασιζόμενον εἰς τὰς ἐκ τῶν ἐξετάσεων ἐκθέσεις τῶν ἐφορευτικῶν συμβουλίων.

Καὶ ἔπειτα φανταζόμεθα ὅτι ἐπρωωδεύσαμεν ὡς ἔθνος καὶ ὅτι ἠμποροῦμεν νὰ ζητῶμεν σπουδαίας μεταρρυθμίσεις, ἀφοῦ καὶ διὰ τὴν ὑγείαν καὶ τὴν ζωὴν ἀκόμη τῶν παιδιῶν μας δουλεύομεν μὲ τόσην ἐπιμονὴν εἰς τὰς προλήψεις καὶ δὲν ἠμποροῦμεν νὰ χειραφετηθῶμεν ἀπὸ αὐτάς.

Ο ΥΠΕΡΟΧΟΣ ΑΝΗΡ

Ὁ Τόλστόη, ὁ Ἴψεν ὁ Νίτσε, ἂν καὶ μισογόνης, ὁ Βγιόρσεν, ὁ Σούδερμαν κατεδικάσθησαν εἰς ἀπαγόρευσιν πνευματικὴν ἀπὸ τὸν κ. Χ. τῶν Ἀθηνῶν. Ὅλοι αὐτοὶ εἶναι ἄνθρωποι ξαναμωραμένοι, κρονόληροι, παράφρονες, καὶ αἱ ἰδέαι των καὶ τὰ βιβλία των καὶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι εἶναι διὰ ρίψιμον εἰς τὴν φωτιάν. Ὁ αὐτοκράτωρ Γουλιέλμος, ὁ ἀνακηρυχθεὶς προστάτης τῶν ἐκτὸς τοῦ γάμου παιδιῶν, ὁ νομοθετήσας τὴν ἀναζήτησιν τῆς πατρότητος, οἱ Ἄγγλοι καὶ Ἀμερικανοὶ νομοθέται. αὐτοὶ δὲν ἀναφέρονται ἀπὸ τὸν κ. Χ., ἴσως διὰ τὸν φόβον διεθνῶν πολιτικῶν περιπλοκῶν. Ἀναντιρρήτως ὅμως ὅλοι αὐτοὶ εἶναι διὰ δέσιμον.

Καὶ ἐνῶ ἡ Εὐρώπη καὶ ἡ Ἀμερικὴ εἰς ὅ,τι ἔχει μεγαλοφυὲς καὶ ἔνδοξον καταβαραθρώνεται, ἡ μικρὰ νεωτέρα Ἑλλάς, τὴν ὁποίαν ἕως τώρα τόσον ὀλίγον ἐλογάριαζαν οἱ ξένοι, ἀποκτᾷ ἕνα γίγαντα πρωτοτύπων ἰδεῶν, ἐν πνεῦμα ἐξ ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ἀφίνουν ἐποχὴν καὶ μειώνουν μὲ τὴν σφραγῖδα τῆς ὑπεροχῆς των τὸν αἰῶνα των.

Τώρα θέλετε βεβαίως νὰ εἰξεύρετε τί ἄλλο πλὴν τοῦ ἐξευτελισμοῦ καὶ τῆς ἀπαγορεύσεως τῶν σοφῶν τοῦ αἰῶνος ἀνεκάλυψεν ὁ κ. Χ; Α΄) ὅτι αἱ παλαιαὶ ἰδέαι ἦταν αἱ καλλίτεραι. Β΄) ὅτι αἱ γυναῖκες μόνον πόθους πρέπει νὰ διεγείρουν καὶ διὰ τῶν πόθων νὰ κυριαρχοῦν τῶν ἀνδρῶν. Γ΄) ὅτι ὅσοι ζητοῦν τὴν περιστολὴν τῶν ἐγκλημάτων τῆς τιμῆς, διὰ νομοθετημάτων προστατευτικῶν ὑπὲρ γυναικῶν καὶ παιδιῶν, ὅταν αὐταὶ καὶ αὐτὰ εἶναι ἀνεύθυνα, αὐτοὶ ὅλοι εἶναι μαχαιροβγάλται. Νομίζω ὅτι αὐτὰ εἶναι ἀρκεταὶ ἐνδείξεις καὶ τοῦ πνεύματος, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀβρότητος μεθ' ἧς συζητεῖ ὁ κ. Χ.

Καὶ μὲ μίαν μονοκονδυλιὰν ἀναγορεύει συγγραφεῖς ἐπισήμους κοινοὺς ἰατρούς, οἱ ὁποῖοι, ὡς λέγει, ἀνεκάλυψαν μεταξὺ ἄλλων σοφῶν πραγμάτων περὶ γυναικός, ὅτι τὸ μέσον βάρος τοῦ ἐγκεφάλου της εἶναι κατώτερον τοῦ ἀνδρικοῦ.

Ἠδυνάμεθα νὰ τοῦ ἀπαντήσωμεν ὅτι εἰς τὴν παλαιὰν αὐτὴν θεωρίαν ἐδόθη ἤδη ἡ ἁρμόζουσα ἀπάντησις: δηλ. ὅτι οἱ βόες καὶ ἄλλα τετράποδα, ἔχουν, ὄχι κατὰ μέτον ὅρον, ἀλλὰ κατὰ κανόνα γενικόν, ἐγκέφαλον διπλασίως βαρύτερον τοῦ ἀνδρός, χωρὶς διὰ τοῦτο ἕως τώρα νὰ διεξεδίκησε κανὲν ἐκ τῶν μεγαλοφυῶν αὐτῶν τετραπόδων ὑπεροχὴν ἐπὶ τοῦ ἀνδρός.

Ἀλλ' ἐγὼ παραδέχομαι χάριν τοῦ κ. Χ. τὸν ἰσχυρισμόν του ὡς ἀληθῆ, καὶ κατὰ συνέπειαν τὴν γυναῖκα, ὡς πνευματικῶς ὑποδεεστέραν καὶ δι' αὐτὸ στερουμένην τῶν πολιτικῶν προνομίων καὶ τῶν τιμῶν καὶ ἀξιωμάτων, τῶν ἀπονεμομένων εἰς τὸν ἄνδρα. Ὡς ὑποδεεστέρα ὅμως καὶ ἀσθενεστέρα, ὀφείλει, φυσικά, νὰ προστατεύεται καὶ ἀπὸ τὸν νόμον καὶ ἀπὸ τὴν κοινωνίαν. Καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς ζητῶ ὑπὲρ αὐτῆς καὶ ὑπὲρ τῶν ἀτυχῶν πλασμάτων, τὰ ὁποῖα μητρυιὰ πολιτεία προγράφει καὶ στιγματίζει.

Λαμβάνει ἀκόμη καὶ ἄλλο ἐπιχείρημα σοφὸν, εἰς ἐπίρρωσιν τῶν ἰδεῶν του, «ὅτι *τὸ ἔντιστικτον, θέτει τὴν γυναῖκα εἰς τὴν αὐτὴν βαθμίδα μὲ τὰ ζῶα*».

Τὰ καϋμένα τὰ ζῶα πόσον ὀλίγον γνωρίζονται καὶ ἐκτιμῶνται ἀπὸ τοὺς σοφοὺς αὐτοὺς κυρίους. Καὶ πόσον ἡ παρομοίωσις τῆς γυναικὸς μὲ αὐτὰ εἶναι τιμητική. Ἀλλ' εἰς τὴν συγγένειαν αὐτὴν τὴν Δαρβίνειον δὲν ἠμπορεῖ βέβαια νὰ εἶνε ἐντελῶς ξένος καὶ ὁ ἄνδρας, ὁ ὁποῖος συγγενεύει μὲ τὰ ἄρρενα τετράποδα, ὅπως αἱ γυναῖκες συγγενεύουν μὲ τὰ θήλεα. Τὸ προκείμενον μάλιστα ὑπὸ συζήτησιν θέμα πιστοποιεῖ τὴν ἀρχὴν αὐτήν. Τὰ ἄρρενα τετράποδα, ἐπειδὴ δὲν ἔχουν γάμον θρησκευτικόν, ἐγκαταλείπουν τὰ μικρά των, ὅταν δὲν τὰ τρώγουν ὡς οἱ γάτοι. Τὰ θήλεα τὰ ἀνατρέφουν καὶ τὰ περιθάλπουν μὲ στοργήν.

Τώρα ὁ ὑπὸ τοῦ κ. Χ. ἀναφερόμενος σοφὸς ξένος δὲν ἀναφέρει τὴν περίστασιν αὐτήν, ἀλλὰ πρέπει νὰ σημειωθῇ, ὅτι ὁ κύριος αὐτὸς εἶναι ἄνδρας, καὶ ὅτι ἔγραψε διὰ τὰς γυναῖκας μόνον, ἢ μᾶλλον κατὰ τῶν γυναικῶν μόνον.

Διότι δὲν ὑποθέτω, ὅτι ἔγραψεν ὑπὸ τὸ πνεῦμα τῶν ἁγίων συνοδικῶν τοῦ μεσαίωνος, οἱ ὁποῖοι συνεζήτουν μὲ σοβαρότητα, ἀνταξίαν τῆς ἐποχῆς των, ἐὰν αἱ γυναῖκες εἶχαν ψυχὴν καὶ ἐὰν θὰ ὑπῆρχεν ἐλπὶς νὰ ὑπάγουν καὶ αὐταὶ εἰς τὸν παράδεισον.

Ἀλλὰ μὲ ὅσα καὶ ἂν λέγῃ ὁ κ. Χ. τὸ ζήτημα δὲν μεταβάλλεται. Καὶ οἱ ἰσχυρισμοί του εἶναι τὰ εὐτράπελα καὶ τὰ τερπνὰ τοῦ γυναικείου ζητήματος. Καὶ ἐνῷ ἐξοδεύεται ἀρκετὴ μελάνη διὰ τὰς συζητήσεις αὐτὰς τῶν διαφόρων κ. Χ. αἱ γυναῖκες ἐργάζονται, προοδεύουν, κερδίζουν ἔδαφος ὅπου πρέπει νὰ κερδίσουν καὶ διὰ τῆς δράσεώς των τῆς εὐεργετικῆς καταρρίπτουν τὴν μίαν μετὰ τὴν ἄλλην ὅλας αὐτὰς τὰς προλήψεις καὶ ὅλας αὐτὰς τὰς ἰδέας τὰς ἀπηρχαιωμένας, αἱ ὁποῖαι τόσον ὠπισθοδρόμησαν τὴν πρόοδον.

Ὠπλισμέναι ὄχι μὲ μαχαίρια, ἀλλὰ μὲ τὰ ὅπλα τῆς ἀληθείας, τὰ ὁποῖα ἀπέναντι μυριάδων κ. Χ. μένουν ἀκαταμάχητα, σημαιοφόροι αὐταὶ ὅλων τῶν μεγάλων ἰδεῶν, συμπυκνωμέναι εἰς λεγεῶνας, δὲν ζητοῦν τίποτε ὑπὲρ ἑαυτῶν, ἀλλὰ τὰ πάντα ὑπὲρ τῆς ἀνθρωπότητος, ἡ ὁποία ἀκριβῶς τόσα ὑπέστη, δουλεύουσα εἰς τὰς μωρὰς προλήψεις τοῦ παρελθόντος.

Τὸ εὐχάριστον εἶναι ὅτι ὁ κ. Χ. μένει μὲ τὰς ἰδέας του, ἐνῷ ἡ μεγάλη πλειονότης τῶν ἀνδρῶν μὲ πρωτοστατοῦντας ὅλους τοὺς σοφοὺς τοῦ αἰῶνος ἔθεσε τὰ θεμέλια νέου κοινωνικοῦ οἰκοδομήματος, εἰς τὸ ὁποῖον αἱ γυναῖκες διὰ τῆς εὐγενοῦς καὶ ὡραίας δράσεώς των λαμβάνουν ἐνεργότατον μέρος.

Ἡ κοινωνία αὐτὴ τῆς σήμερον μὲν διὰ τοὺς μᾶλλον προηγμένους λαοὺς, τῆς αὔριον δὲ διὰ τοὺς μᾶλλον ὀπισθοδρομικοὺς δὲν ἀναγνωρίζει δύο μέτρα καὶ δύο σταθμὰ, προκειμένου νὰ κανονίζῃ καὶ νὰ κρίνῃ τὴν ἠθικὴν καὶ τὴν ἀρετὴν τῶν δύω φύλων.

Ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἀδικαρίτως κρίνονται μὲ τὴν αὐτὴν τῆς δικαιοσύνης πλάστιγγα καὶ οἱ μειονεκτοῦντες, λόγῳ φυσικῆς ἀδυναμίας, προστατεύονται κατ' ἀναλογίαν, ὅπως οἱ μειονεκτοῦντες ἠθικῶς φέρουν ἀκεραίαν τὴν εὐθύνην τῶν πράξεών των καὶ ὑφίστανται τὰς συνεπείας αὐτῶν.

Αἱ γυναῖκες εἰς τὸ νέον αὐτὸ κοινωνικὸν καθεστὸς ἀνεδείχθησαν εὐεργετικώτατοι τῆς ἀνθρωπότητος πρόγονοι. Δὲν ὑπῆρξε δὲ ἰδέα εὐγενὴς καὶ μεγάλη, ἧς νὰ μὴ ἐπρωτοστάτησαν αὗται ὡς σημαιοφόροι. Ἡ Ἀμερικὴ, ἡ χώρα εἰς τὴν ὁποίαν πρωτίστως αἱ γυναῖκες κατέλαβαν τὴν θέσιν, ἡ ὁποία ἥρμοζεν εἰς αὐτάς, ὠφελήθη πρώτη τῆς εὐεργετικῆς ἐπιδράσεώς των.

Ἡ ἀπελευθέρωσις τῶν μαύρων, ὁ ἀγὼν κατὰ τοῦ ἀλκοολισμοῦ, ὁ ἀγὼν κατὰ τῆς φθίσεως, ἡ ἐλευθέρα ἀνατροφή, ἡ βασιζομένη εἰς τὴν σύγχρονον ἀνάπτυξιν τοῦ σώματος καὶ τοῦ πνεύματος, ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν ἐργασίαν, ὁ σεβασμὸς πρὸς τοὺς νόμους, ὅλα αὐτὰ ὀφείλονται εἰς γυναῖκας, αἱ ὁποῖαι ἐμεγαλούργησαν καὶ μεγαλουργοῦν, χωρὶς νὰ παύσουν νὰ εἶναι οὔτε καλαὶ μητέρες καὶ σύζυγοι, οὔτε καλαὶ οἰκοδέσποιναι.

Τὰ ἤθη ἐκεῖ δὲν παρέλυσαν, ὡς παρέλυσαν εἰς τὴν Εὐρώπην, ὅπου αἱ γυναῖκες κατήντησαν ράκη ἡδονῆς διὰ τοὺς αὐθέντας καὶ κυρίους των, καὶ ὅπου ἡ τακτικὴ τῆς διὰ τῶν θελγήτρων ἐπικρατήσεως τάς μὲν γυναῖκας μετέβαλεν εἰς νευρόσπαστα πολυδάπανα, κατὰ τὸ πολύ, ἐξεφύλισε δὲ τοὺς ἄνδρας τόσον, ὥστε ὁμιλοῦντες περὶ τῶν μητέρων καὶ συντρόφων των νὰ κρίνουν καὶ παρομοιάζουν αὐτὰς πρὸς τὰ τετράποδα ζῷα.

Ἡ ἀγάπη ἐκεῖ πρὸς τὴν μικρὰν ἡλικίαν, τὴν ἀθῶαν, τὴν ὡραίαν, τὴν ἀνεύθυνον διὰ τὰ λάθη τῶν μεγάλων, εἶναι τοιαύτη, ὥστε ὅπως κανονισθῇ ἡ θέσις τούτων δικαίως, καὶ οἱ νόμοι ἐτροποποιήθησαν καὶ αἱ θρησκευτικαὶ αἱρέσεις ἐπολυπλασιάσθησαν καὶ κάθε κοινωνικῶς προγεγραμμένος ἐδῶ, εὑρίσκει ἐκεῖ, ὅπου τὸ πνεῦμα τοῦ ἀληθοῦς χριστιανισμοῦ καὶ ὄχι τοῦ κατὰ συνθήκην, βασιλεύει, αἰγίδα τιμητικὴν καὶ ἄσυλον.

Ἀπόδειξις δὲ τῆς εὐεργετικῆς αὐτῆς τῶν γυναικῶν ἐπιδράσεως ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν εἶναι ἡ ἀμμὴ καὶ ἡ πρόοδος, ἡ γιγαντιαίως καὶ ἀλματικῶς βαίνουσα τῶν Ἀμερικανῶν καὶ ὡς ἔθνους καὶ ὡς φυλῆς. Ἐνῷ ἐν Εὐρώπῃ, εἰς τὰς χώρας, ὅπου ἡ βασιλεία τῆς γυναικὸς κανονίζεται μόνον ἀπὸ τὴν γονιμότητα τοῦ φύλου, οἱ γενεαὶ ἐξασθενοῦν καὶ τὰ ἔθνη μειόνονται καὶ καταρρέουν.

Ἡ Ἀνατολὴ δὲν θὰ παρίστα βεβαίως μορφὴν λαοῦ γεροντικοῦ καὶ καταρρέοντος, ἄνευ τοῦ γυναικωνίτου — εἶναι αἱ παλαιαὶ ἰδέαι — καὶ τῶν προλήψεων, τὰς ὁποίας ἐκληρονόμησε καὶ ἐκεῖ ἀκόμη, ὅπου φαινομενικῶς κατηργήθη. Καὶ τὰς λατινικὰ ἀκόμη φῦλα δὲν θὰ ἐφαίνοντο βαίνοντα πρὸς τὴν δύσιν μᾶλλον τῆς ἀκμῆς των, ἐὰν αἱ προλήψεις δὲν ἔθεταν βαρεῖαν τὴν σφραγῖδά των εἰς τὴν ἠθικὴν ζωὴν τῶν νεωτέρων γενεῶν.

Ὅλα αὐτὰ δὲν λέγονται βεβαίως διὰ τὸν κ. Χ. ὁ ὁποῖος ἐπιλαμβάνεται τοῦ ζητήματος ὑπὸ τὸ εὐτράπελον αὐτοῦ μέρος καὶ ὁ ὁποῖος μὲ τόσον ἐλαφρὰν συνείδησιν ἀποφαίνεται περὶ θέματος τόσον σοβαροῦ καὶ τόσον ζωτικοῦ. Λέγονται χάριν τῆς ἀληθείας, τῆς ὁποίας, φαίνεται αἱ γυναῖκες μένουν οἱ τελευταῖοι θεματοφύλακες, καὶ τῆς δικαιοσύνης, τῆς ὁποίας τόσον καταρρίπτουν τὸ γόητρον ἐκεῖνοι ἀκριβῶς, οἱ ὁποῖοι ἀνακηρύττουν ἑαυτοὺς ἰσχυροὺς τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ψυχήν.

Ο ΥΠΝΟΣ

Οἱ ἀρχαῖοι ἀπεκάλουν τὸν ὕπνον ἀδελφὸν τοῦ θανάτου. Οὐδὲν τούτου ἀνακριβέστερον. Ἐν τῷ ὕπνῳ πᾶσαι αἱ λειτουργίαι τοῦ σώματος ἡμῶν ἐξακολουθοῦσι μετὰ τῆς αὐτῆς ἢ μᾶλλον μετὰ πλειοτέρας ζωηρότητος τὴν ἐργασίαν των, ἐν ᾧ θάνατος σημαίνει παῦσιν πάσης ὀργανικῆς λειτουργίας.

Τὴν αἰτίαν τοῦ ὕπνου πλεῖστοι τῶν ἰατρῶν ἀπέδωκαν εἰς συμφόρησιν τοῦ ἐγκεφάλου, ἄλλοι δὲ τοὐναντίον εἰς ἀναιμίαν αὐτοῦ. Ἡ ἐπικρατήσασα γνώμη, κατόπιν ἐνδελεχῶν παρατηρήσεων εἶναι ἡ δευτέρα.

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας, ἐν τῇ ἐγρηγόρσει, τὰ διάφορα ὄργανα τοῦ σώματος ἡμῶν ὑποβαλλόμενα εἰς ἀδιαλείπτους ἐργασίας καὶ κατὰ συνέπειαν εἰς ἐξαντλήσεις, ταχέως ἤθελον ἀποκάμει ἄνευ τῆς ζωογόνου ἐπιδράσεως τοῦ ὕπνου, ὅστις ἐπερχόμενος καταλαμβάνει οὐχὶ συγχρόνως ἅπαντα τὰ ὄργανα ἡμῶν, ἀλλὰ διαδοχικῶς τὸ ἓν μετὰ τὸ ἄλλο. Καὶ κατὰ πρῶτον ἐπέρχεται χαλάρωσις τῶν μυῶν τῶν ἄκρων καὶ εἶτα τῶν μυῶν τοῦ κορμοῦ. Ἐκ τῶν αἰσθήσεων δὲ πρώτη, ἥτις ὑποκύπτει εἶναι ἡ ὅρασις. Οἱ ὀφθαλμοὶ κατ' ἀρχὰς θαμβοῦνται καὶ εἶτα παύουσι τοῦ βλέπειν. Μετὰ τὴν ὅρασιν δεύτεραι ὑπνώτουσιν ἡ γεῦσις, ὄσφρησις καὶ ἠφὴ ἥτις ἐκλείπει σχεδὸν ἅμα ὁ ὕπνος ἄρχεται. Τελευταία πασῶν ὑπνώττει ἡ ἀκοή, ἐνίοτε ὅμως καὶ γρηγορεῖ αὕτη ὅτε τ' ἄλλα αἰσθητήρια ἔχουσιν ἤδη ἀποκοιμηθῆ.

Ὁ ὑπερβολικὸς ὕπνος φέρει μεγάλας βλάβας εἰς τὴν ἐν γένει ὑγείαν τοῦ ἀνθρώπου. Οἱ κοιμώμενοι τὴν ἡμέραν καὶ ἀγρυπνοῦντες τὴν νύκτα ἀνατρέπουσι τὴν πορείαν τῶν ὀργανικῶν φαινομένων. Ὁ ὕπνος τῆς ἡμέρας ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἐξασθενεῖ τοὺς μῦς, ναρκώνει τὰς αἰσθήσεις, καταστρέφει τὰς ἐκ τῆς κινήσεως προερχομένας ὠφελείας, φέρει ὡς ἐπακόλουθον τὴν παχυσαρκίαν καὶ τὴν ἀπάμβλυνσιν τῆς διανοίας, ὡς ἀναγκάζων τὸ σῶμα νὰ στερηθῇ τῆς εὐεργετικῆς ἐπιρροῆς τῆς θερμότητος τοῦ ἡλιακοῦ φωτός, τοῦ δροσεροῦ καὶ περισσότερον ὀξυγόνου περιέχοντος ἀέρος τῆς πρωΐας. Παρετηρήθη ὅτι ἄνθρωποι ἀγρυπνοῦντες τὰς νύκτας ἔπαθον πυρετούς, ταραχὰς διανοητικάς, δυσπεψίαν, μελαγχολίαν, ἐξάντλησιν, μαρασμὸν καὶ τέλος θάνατον. Ὁ ἡμερινὸς ὕπνος ἐπιτρέπεται εἰς ὑγιᾶ ἄνθρωπον μόνον κατὰ τὰς θερμὰς ὥρας τοῦ ἔτους, ὅτε τὸ σῶμα ἐκ τῆς ὑπερβολικῆς θερμότητος ἐξαντλῆσαν τὰς ζωϊκάς του δυνάμεις, ἀδυνατεῖ νὰ ἐκτελέσῃ πᾶσαν ἐργασίαν. Ἀλλὰ καὶ οὗτος δέον νὰ μὴ παρατείνεται, διότι

μετὰ τὴν ἀφύπνισιν ἀπομένει καρηβαρία καὶ νωθρότης ἐνοχλητική, δυναμένη νὰ παραταθῇ καὶ μέχρι τῆς ἑσπέρας. Πρὸς δὲ ἀπαραίτητον εἶναι νὰ παρεντίθηται διάστημα δύο ἢ τριῶν ὡρῶν μεταξὺ τοῦ φαγητοῦ καὶ ὕπνου.

Μνείας ἰδιαιτέρας εἶναι ἀξία ἡ κλίνη, ὡς ἔχουσα μεγίστην ἐπιρροὴν εἰς τὴν καλὴν ἢ κακὴν ἀπολαυὴν τοῦ ὕπνου. Αἱ στρωμναὶ αὐτῆς δέον νὰ ἦναι χονδραὶ, ἐλαστικαὶ καὶ πορώδεις. Αἱ μαλακαὶ τοιαῦται εἶναι καθ' ὑπερβολὴν ἀκατάλληλοι. Ἐπίτης λίαν ἐπιβλαβὴς καθίσταται ὁ ὕπνος εἰς μέρη, ἔνθα ὁ ἀὴρ ἔχει διαφθαρεῖ ὑπὸ νοσηρῶν ἀναθημιάσεων, ἑπομένως τὸ καλῶς ἀεριζόμενον δωμάτιον εἶναι ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ.

Πλανῶνται οἱ νομίζοντες ὅτι ἀκολουθοῦσι κανόνα ὑγιῆ, ἐὰν κλείουν ἑρμητικῶς τὰ δωμάτια αὐτῶν καὶ περιβάλλουσι τὰς κλίνας των μὲ βαρέα παραπετάσματα Οὐδὲν τούτων βλαβερώτερον. Ὁ ἐν τῷ δωματίῳ εὑρισκόμενος ἀὴρ, μολυνθεὶς ἤδη ἐκ τῆς ἀναπνοῆς μας καὶ μὴ ἀνανεούμενος μᾶλλον καὶ μᾶλλον μολύνεται, ἑπομένως ἐπιφέρει ἀναπνεόμενος δηλητηρίασιν βραδεῖαν καὶ ἀναπόφευκτον εἰς τὸν καθ' ὅλου ὀργανισμόν μας. Ἐξ ἀριβῶν παρατηρήσεων ἀπεδείχθη ὅτι πλειότεροι θάνατοι γίνονται ἐξ ἀναπνοῆς μεμολυσμένης ἀτμοσφαίρας ἢ ἐκ κρυολογημάτων.

Πάντες γνωρίζομεν ὅτι ὅσον νεώτερον εἶναι τὸ ἄτομον τόσον καὶ περισσοτέραν ἀνάγκην ὕπνου ἔχει. Τὸ θηλάζον βρέφος λόγου χάριν κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς γεννήσεώς του ἔχει ἀνάγκην μόνον ὕπνου, τροφῆς καὶ καθαριότητος. Κοιμᾶται εὐθὺς ὡς ὁ στόμαχος αὐτοῦ πληρωθῇ καὶ κοιμᾶται ὕπνον παρατεταμένον, καθότι ἡ ταχεῖα αὔξησις τοῦ σώματός του ἐκτελεῖται διὰ περισσοτέρας φθορᾶς τῶν διαφόρων ὑλῶν τῶν χρησίμων πρὸς αὔξησιν αὐτοῦ. Διὰ τὸν ἴδιον λόγον, τὰ μεγαλειτέρας ἡλικίας παιδία δέον νὰ κατακλίνωνται ἐνωρίς. Ἐπιβλαβέστατα δὲ ἐπακόλουθα διὰ τὸν καθ'ὅλου ὀργανισμόν των δύναται νὰ φέρῃ ἡ ὑπερβολικὴ ἐγρήγορσις καὶ μάλιστα ἐν αἰθούσαις πολυκνθρώποις.

Οἱ ἐνήλικες ὡς καὶ οἱ γέροντες δύνανται νὰ κοιμῶνται ὀλιγώτερον τῶν παιδίων, διότι ἡ κατανάλωσις τῶν χρησίμων αὐτοῖς οὐσιῶν γίνεται βραδυτέρα ὡς καὶ ἡ θρέψις αὐτῶν ἐκτελεῖται νωθρότερον. Ἐκτὸς ὅμως τῆς ἡλικίας καὶ πλεῖσται ἄλλαι περιπτώσεις δύνανται νὰ ποικίλωσι τὰ ὅρια τῆς διαρκείας τοῦ ὕπνου, ὡς τὸ γένος, ἡ κρᾶσις, αἱ συνήθειαι, καὶ τὰ τοιαῦτα. Ἐν τούτοις κατὰ μέσον ὅρον ὁ ὕπνος δέον νὰ διαρκῇ εἰς μὲν τὰ παιδία καὶ ἐφήβους ἐννέα ἕως δέκα ὥρας εἰς δὲ τοὺς ὡρίμους ἓξ ἕως ὀκτώ.

Ἀνθὴ Βασιλειάδου ἰατρὸς

Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

Ποῦ πηγαίνετε ;—Εἰς τὴν γέφυραν τοῦ Μαξιμιλιανοῦ. Ἐσημείωσεν ὁ ὁδηγὸς τοῦ τραμ δύο λέξεις καὶ ἔδωκε τὰ κίτρινα χαρτάκια εὐγενέστατα.

Ὁ ποταμὸς Isar πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους Karwendel παρὰ τὸ χωρίον Scharnity καὶ κατερχόμενος ἐκ νότου πρὸς τὴν πόλιν Μόναχον διαρρέει τὸ Βορειοανατολικὸν μέρος αὐτῆς, ἐξακολουθῶν τὸν δρόμον του μέχρι τῆς κωμοπόλεως Deggendorf ὅπου καὶ χύνεται εἰς τὸν Δούναβιν. Ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ τούτου, εἰς τὸ κεντρικώτερον μέρος τῆς πόλεως, ἔχουν κτισθῇ τρεῖς γέφυραι, ὀνομαζόμενοι : ἡ Γέφυρα τῆς πόλεως, ἡ Γέφυρα τοῦ Μαξιμιλιανοῦ, ἡ Γέφυρα τοῦ Ἀντιβασιλέως. Ἡ εἰς τὸ μέσον, Γέφυρα τοῦ Μαξιμιλιανοῦ ΙΙ, εἶνε κτισμένη ἀκριβῶς εἰς τὸ τέλος τοῦ φερωνύμου του δρόμου, ὅπου ὑπάρχει καὶ ὁ ἀνδριὰς τοῦ βασιλέως τούτου.

Ἀμέσως μετὰ τὴν γέφυραν, ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ, ἔρχεται τὸ Maximilianeum, ἱδρυθὲν ὑπὸ τοῦ ἰδίου. Τὸ καθίδρυμα τοῦτο εἶνε σχολή, ἀφιερωμένη εἰς τοὺς ἀριστοκράτας Βαυαροὺς νεκνίας πρὸς συμπλήρωσιν τῶν κλασικῶν αὐτῶν σπουδῶν εἰς τὰς τέχνας καὶ τὰς ξένας γλώσσας· πρὸς δὲ γίνονται δεκτοὶ καὶ δεκαὲξ μὴ τοιοῦτοι, ἀρκεῖ νὰ διεκρίθησαν εἰς τὰς γυμνασιακὰς αὐτῶν σπουδάς, ὑποδειχθέντες ὑπὸ τῶν ἁρμοδίων ὡς ἄξιοι τῆς τιμῆς ταύτης.

Λαμπρὸν οἰκοδόμημα, νέας Ἀρχιτεκτονικῆς, μὲ τόπους χλοεροὺς εἰς τὰ πέριξ, μὲ πάρκα καὶ ἄνθηρα καὶ δένδρα μυροβόλα, μὲ τὸ ἀτελειώτως ἀναπαυτικὸν διὰ τὰ καταπεπονημένα βλέμματα πράσινον χρῶμα, δεξιὰ καὶ ἀριστερά, μέχρι τοῦ δρόμου τοῦ ἀντιβασιλέως, ὁπόταν παύει πρὸς στιγμὴν μόνον, ἀρχίζον ζωηροτέρους καὶ ποικιλωτέρους τοὺς τόνους καὶ τὰς ἀποχρώσεις του εἰς τοὺς παρέκει καταφύτους θαλεροὺς τόπους. Εἰς τὸ μερος τοῦτο ὅπου παύει τὸ πράσινον τοῦ Maximilianeum εἶνε καὶ τὸ ἔδαφος ὑψηλότερον, καὶ ἐπὶ μιᾶς ἀρκετὰ εὐρείας ἐκτάσεως εἶνε ἀνηγερμένον τὸ μνημεῖον τοῦ Ἀγγέλου τῆς εἰρήνης : «Friedensengel».

Ὡραῖον τὸ ὄνομα τοῦ μνημείου, μαγικὸς ὁ τόπος ὅπου ὑπάρχει, ἀκτινοβόλον ὅ,τι συμβολίζει, μία ἀπὸ τὰς πολὺ ἀξιοσημειώτους εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ κόσμου ἡ ἐποχή, εἰς ἀνάμνησιν τῆς ὁποίας ἀνηγέρθη. Ὁ ἀντιβασιλεὺς Λουϊτπόλδος ἤγειρε τοῦτο εἰς ἀνάμνησιν τοῦ Γαλλοπρωσσικοῦ πολέμου τοῦ 1870.

Ἐν τετράγωνον ἀποτελούμενον ἀπὸ βαθμῖδας, ὀκτὼ ἕως ἐννέα μέτρων μήκους καὶ πλάτους, ἀνερχόμενον εἰς ὕψος δύο μέτρων ὡς ἔγγιστα καὶ εἰς τὸ μέσον τοῦ κενοῦ χώρου τοῖχος δύο καὶ ἐπέκεινα μέτρων μήκους καὶ πλάτους καὶ τοῦ αὐτοῦ σχεδὸν ὕψους, καὶ ἐπ' αὐτοῦ στέγασμα εὐρύτερον καὶ πλατύτερον φθάνον τὰς βαθμῖδας τῆς βάσεως, τὸ ὁποῖον φέρουν ὀκτὼ Καρυάτιδες ἐπὶ κεφαλῆς. Εἰς τὸ μέσον τοῦ στεγάσματος μία στήλη Κορινθιακὴ, ὑψηλή, πελωρία· ἐπὶ τῆς στήλης τροῦλος Βυζαντινὸς καὶ ἐπ' αὐτοῦ εἷς ὁλόχρυσος ἄγγελος, εἰς φυσικὸν μέγεθος μὲ τεταμένας τὰς πτέρυγας, τὸν ἀριστερὸν πόδα ἔχων ἐπὶ τοῦ τρούλου καὶ διὰ τῶν δακτύλων τοῦ ἄλλου ἐγγίζων μόλις αὐτὸν, ἕτοιμος πρὸς πτῆσιν. Ζωὴ ὅλος, ἡ φωνή του δὲν ἀκούεται μόνον, κρατῶν εἰς τὴν δεξιὰν κλάδον δάφνης χρυσῆς καὶ εἰς τὴν ἀριστερὰν σφαῖραν, καὶ ἐπὶ τῆς σφαίρας ἡ θεὰ τῆς σοφίας ἡ Ἀθηνᾶ μὲ τὸ κράνος καὶ τὸ δόρυ καὶ τὴν ἀσπίδα.

Ἡ ἰδέα πολὺ πιθανὸν νὰ ἔρχεται ἐκ τῆς Εἰρήνης τοῦ Κηφισοδότου, ἡ ὁποία τώρα εὑρίσκεται ἀκριβῶς εἰς τὴν γλυπτοθήκην τοῦ Μονάχου, ἀποπνέουσα πάντοτε τὸ ἐξαιρετικὸν ἄρωμα τῆς σχολῆς τοῦ Φειδίου. Τὸ ἔργον τοῦ Κηφισοδότου, ἡ θεὰ τῆς Εἰρήνης, εἰς τὴν ἀριστερὰν κρατεῖ τὸν θεὸν Πλοῦτον· ὁ ἄγγελος τῆς εἰρήνης εἰς τὴν ἀριστερὰν φέρει τὴν θεὰν τῆς σοφίας, ἀλλ' ἥτις εἶνε καὶ τοῦ ἐνδόξου πολέμου ἔφορος. Ὡς καὶ τὸ στέγασμα τὸ φερόμενον ὑπὸ τῶν Καρυατίδων εἶνε ἀπομίμησις τοῦ προκυλίου τοῦ Ἐρεχθείου. Ἡ εἴσοδος ἐκείνη τοῦ ἱεροῦ τῆς νύμφης Πανδρόσου. Ἀλλ' ἐκεῖ τὴν σκέπην τοῦ οἰκοδομήματος φέρουν ἓξ Καρυάτιδες· τέσσαρες εἰς τὴν πρόσοψιν καὶ μία ἐξ ἑκάστης πλευρᾶς. ἐδῶ, ὡς τὸ τετράγωνον εἶνε ἴσου μήκους καὶ πλάτους, ὑπάρχουν δύο ἐξ ἑκάστης πλευρᾶς, καὶ ἐπὶ τῶν τεσσάρων γωνιῶν στῆλαι ἐξ ἀσβεστολίθου καὶ ὅλον τὸ οἰκοδόμημα ἐκ τῆς αὐτῆς ὕλης, ἐκτὸς τοῦ κοινοκράνου καὶ τοῦ τρούλου, τὰ ὁποῖα εἶνε ἐκ μαύρου μετάλλου, καὶ τοῦ ἀγγέλου ἐπιχρύσου· τὸ ὅλον Κορινθιακοῦ ρυθμοῦ.

Ἐπὶ τῶν τεσσάρων πλευρῶν τοῦ τοίχου ὑπάρχουν εἰκόνες ἀλληγορικαὶ ἐκ μωσαϊκοῦ. Πρὸς ἀνατολὰς γυνὴ ἄνω τῶν τριάντα χρόνων, καθημένη καὶ κρατοῦσα δᾶδα καὶ κλάδον· παρὰ τοὺς πόδας αὐτῆς ἄνδρες σφηρυλατοῦντες σίδηρον, καὶ ἄλλος ὀργόνων. Ἡ παράστασις ἐξεικονίζει τὴν προκύπτουσαν ὠφέλειαν ἐκ τῆς εἰς τὸ βασίλειον τῶν φυτῶν καὶ ὀρυκτῶν ἐπιδόσεως· ἐν ἑνὶ λόγῳ ἡ βιομηχανία καὶ τὸ ἐμπόριον. Πρὸς δυσμὰς γυνὴ τῆς αὐτῆς ἡλικίας, καθημένη, κρατοῦσα στέφανον καὶ κλάδον μυρσίνης· παρὰ τοὺς πόδας αὐτῆς καλλιτέχναι καὶ ἐπιστήμονες· ἀλληγορία : θρίαμβος· ἡ στέψις τῶν γραμμάτων καὶ ὡραίων τεχνῶν. Πρὸς βορρᾶν δύο μαχηταί, φέροντες περικεφαλαίαν, θώρακα, δόρυ, ἀσπίδα, ἕξαλλοι, ἀρειμάνιοι, μαχόμενοι καὶ πρὸς νότον ἄγγελος στεφανόνων νικητήν. Εἰς ἑκάστην γωνίαν τοῦ στεγάσματος πανοπλία πλήρης, κενὴ ὅμως πλέον· πουθενὰ σῶμα φέρον αὐτήν.

Εἰς τὸ δῶμα τοῦτο ὅπου ὑπάρχει τὸ μνημεῖον, ἔνθεν καὶ ἔνθεν εἶνε κτισμέναι κλίμακες, φέρουσαι εἰς τὸν ὑπ' αὐτὸ χῶρον, ὅπου εἰς τὸ μέσον τούτου πάλιν ὑπάρχει δεξαμενὴ ἔχουσα ἀναβρυτήριον, καὶ τέσσαρα παιδία περὶ αὐτό, καθήμενα ἕκαστον ἐπὶ δελφῖνος· ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ τελευταίου τούτου ἀναπηδᾷ ἐπίσης τὸ νερὸν κρυστάλλινον, ὑψούμενον, στροβιλιζόμενον, συγκρουόμενον μὲ τὸ τοῦ ἀναβρυτηρίου, καὶ καταπίπτον παταγῶδες πάντοτε ἐντὸς τῆς λίμνης, ἀποτελοῦν ἦχον, εἰς τὸν ὁποῖον λαμβάνουν μέρος βέβαια καὶ τὰ παιδία, διότι ἔχουν τὸ στόμα ἡμιανοικτόν, καὶ ἐν τούτων φέρει τὴν σάλπιγγα πρὸς τά χείλη.

Μετὰ ταῦτα ἔρχεται ἡ Γέφυρα τοῦ ἀντιβασιλέως, ἡ φέρουσα πρὸς τὸν ὁμώνυμον δρόμον, τὴν συνέχειαν τοῦ ὁποίου διακόπτει τὸ ἄνω μνημεῖον. Ἐπὶ ἑκάστης γωνίας τῆς γεφύρας εἰς τὸν τοῖχον εἶνε νωχελῶς ἐξηπλωμένον ἓν ἄγαλμα, παριστάνον τὰς τέσσαρας τῶν Βαυαρῶν φυλάς : Bayern, ἀνήρ, ἐπὶ τῆς Βορειοδυτικῆς γωνίας. Pefalz, γυνή, ἐπὶ τῆς Νοτιοδυτικῆς. Franken, ἀνήρ, ἐπὶ τῆς Νοτιοανατολικῆς. Schwaben, γυνή, ἐπὶ τῆς Βορειοανατολικῆς,

Κάτω τῆς γεφύρας ὁ Isar ἐξακολουθεῖ τὸν αἰώνιον δρόμον του, ὡς γίγας σκεπτικός, μὲ τὸ αὐτὸ κανονικὸν κύλισμα ποτίζων τὴν πρωτεύουσαν τοῦ βασιλείου τῶν τεσσάρων φυλῶν, κυλᾷ τὰ φαιοπράσινα ἀφρώδη νερά του μέχρις ὅτου φθάσῃ τὸν δεχόμενον αὐτὸν εἰς τὰς ἀγκάλας του τεράστιον Δούναβιν.

Τὴν ἡμέραν ὅπου εἶδον τὸ μνημεῖον, ὁ ἥλιος δὲν ἐφαίνετο εἰς ὅλην αὐτοῦ τὴν λαμπρότητα· παρουσιάζετο χρυσίζων, ἐξαστράπτων, καὶ εὐθὺς ἐκρύπτετο ὑπὸ τὰ νέφη ὡς νὰ ἐχαριεντίζετο, παραβάλλων τὸ χρῶμα καὶ τὴν χάριν του μετὰ τῶν ἰδικῶν των. Ἦτο ἀγγά, ἔκλινε πλέον καὶ πρὸς τὴν δύσιν του. Βλέπουσα ἐκ τοῦ παρὰ τὸ μνημεῖον ὑψηλοῦ χώρου τὸν ποταμὸν μὲ τὰς ὁλοπρασίνους ὄχθας του καὶ τὴν βελούδινον χλόην καὶ λοφίσκους καὶ κοιλάδας καὶ μακρὰν ἀψῖδας, φαινομένας ὡς σπήλαια, τὸ θαλερὸν ἐν γένει περιβάλλον, μοῦ ἐφάνη πρὸς στιγμὴν ὅτι ἤμην εἰς τὴν πατρίδα μου Κωνσταντινούπολιν, εἰς τὸ κατάστενον τοῦ Βοσπόρου μέρος, ὅπου ὑπάρχουν τὰ δύο ἀρχαῖα φρούρια, τὰ ὀνομαζόμενα ἐπίσης Ἰσὰρ, ὅτι εὑρισκόμην εἰς τὴν Ἀνατολικὴν παραλίαν, εἰς τὰ Γλυκὰ νερά, ὅτι ἔβλεπον τὸν βραχίονα ἐκεῖνον τοῦ ποταμοῦ καὶ τὴν περὶ αὐτὸν πλουσίαν φυτείαν· μοῦ ἐφάνη ἀκόμη ὅτι ἔβλεπον εἰς τὰς ἀπωτέρω ὡς σπήλαια φαινομένας ἀψῖδας Γεζιδ καὶ ἄνθη ροιᾶς καὶ μαργαρίτας· μοῦ ἐφάνη τέλος ὅτι ἀνεγίνωσκον μίαν σελίδα τῶν χιλίων καὶ μιᾶς νυκτῶν.

Μαρία Πινέλλη

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΡΑΒΙΑΝ

Τὸ Ἀραβικὸν στοιχεῖον εἶνε κατ' ἐξοχὴν νομαδικόν, κατοικοῦν ἀποκλειστικῶς εἰς σκηνάς. Ἡ γυναῖκα διάγει βίον ὄχι πολὺ εὐχάριστον.

Ἀπὸ τὴν νόμιμον σύζυγόν του, ὁ Βεδουΐνος, εἶνε γνωστόν, ὅτι προτιμᾷ τὸν ἵππον του. Αὐτὸν περιποιεῖται, τὸν καλεῖ μὲ τὰ πλέον χαϊδευτικὰ ὀνόματα, τὸν σφίγγει ἐπὶ τοῦ στήθους του, τὸν στολίζει, τοῦ ὁμιλεῖ, τοῦ τραγουδεῖ ἀρχαῖα πολεμικὰ τραγούδια, καὶ ἔπειτα ἀπὸ μίαν ἐπίπονον πορείαν, πρὸς τὸ εὐγενὲς ζῶον πρῶτον στρέφεται ὅλη ἡ προσοχή του· ἡ γυναῖκα ἔρχεται δευτερεύουσα. Ὁ γάμος τελεῖται μὲ μεγάλην βίαν. Ἡ μήτηρ ὁδηγεῖ τὴν νέαν πρὸς τὸν σύζυγον, αὐτὸς δίδει ἕνα ποσὸν συμφωνημένον, καὶ ἂν τοῦ ἀρέσῃ ἔπειτα ἀπὸ εἴκοσι τέσσαρας ὥρας ν' ἀφήσῃ τὴν σύζυγόν του, δὲν πειράζει· ἡ μητέρα εἰδοποιηθεῖσα κάμνει συμφωνίαν διὰ νὰ τὴν δώσῃ εἰς δεύτερον, καὶ ἂν εἶνε ἀκόμη καὶ εἰς τρίτον καὶ τέταρτον σύζυγον.

Συνήθως αὐτὴ εἶνε ἡ πορεία τῶν πραγμάτων : ἡ αἴτησις γίνεται εἰς τὸν πατέρα ἀπὸ ἕνα φίλον, καὶ ἡ τελετὴ τοῦ γάμου ὁρίζεται τὴν πέμπτην καὶ τὴν ἕκτην ἡμέραν μετὰ τοὺς ἀραβῶνας. Τὴν παραμονὴν τοῦ γάμου, ἡ νεολαία ἔρχεται καὶ ἀνάστει μεγάλην φωτιὰν καὶ ρίπτουν πυροβολισμοὺς ἐμπρὸς εἰς τὴν σκηνὴν τῆς μελονύμφου· ἔπειτα αἱ γυναῖκες τραγουδοῦν τὸ τυπικὸν τραγοῦδι, τοῦ ὁποίου κάθε στροφὴ συνοδεύεται ἀπὸ μίαν ἐπανάληψιν, ὅπου τελειώνει εἰς τὰ ἔντονα λί-λί-λί, τὰ ὁποῖα ἀκούονται μακρὰν εἰς τὰς στέππας καὶ ἑλκύουν τοὺς κατοίκους τῶν γειτονικῶν σκηνῶν. Μετ' ὀλίγον γίνεται τέτοιος θόρυβος ἀπὸ φωνὰς καὶ πυροβολισμοὺς τριγύρω εἰς τὴν σκηνὴν τῆς νύμφης, ὅπου πρέ-

πει, ἡ δυστυχὴς αὐτὴ νέα νὰ ἔχῃ πολὺ δυνατὰ νεῦρα διὰ ν' ἀντέχῃ. Κατὰ τὸν χρόνον αὐτὸν οἱ γέροντες καπνίζουν καὶ πίνουν τὸν καφέ των.

Τὴν κυρίως ἡμέραν τοῦ γάμου, εἰς πολλὰς φυλάς, ἐκτὸς τῶν ἄλλων παίζεται καὶ μία κωμῳδία, ἡ ὁποία εἶνε πολὺ πρωτότυπος. Ὁ σύζυγος πέρνει διὰ τῆς βίας τὴν μέλλουσαν σύζυγόν του, καὶ τὴν ὁδηγεῖ, ἢ εἰς τὴν σκηνήν του ἢ εἰς ἄλλην σκηνήν, ἢ ἀκόμη εἰς τὰ ὄρη, ὅπου μένει κρυμμένη. Εἶνε ἐπίσης καθὼς πρέπει ἢ νὰ μὴν φεύγῃ ἀπὸ τὴν σκηνήν της, ἡ κόρη καὶ ν' ἀνθίσταται ὅσον τῆς εἶνε δυνατὸν εἰς τὸν μέλλοντα κύριόν της.

Ἡ μεγαλητέρα τιμὴ ὅπου οἱ Βεδουίνοι δύνανται νὰ κάμουν εἰς μίαν νεάνιδα εἶνε νὰ τὴν ἐκλέξουν ὡς παλάδιον ὅταν φεύγουν διὰ ἐκστρατείαν τῆς φυλῆς. Ἀνεβασμένη ἐπάνω εἰς μίαν στολισμένην κάμηλον, ἀκολουθεῖ τὸν στρατὸν εἰς τὰ ἐπικίνδυνα σημεῖα τοῦ πολέμου. Ἂν καὶ ἡ διάκρισις αὕτη ἔχῃ καὶ τὴν κακήν της ὄψιν, καμμιὰ κόρη δὲν σκέπτεται ν' ἀρνηθῇ καὶ μὲ μειδίαμα εἰς τὰ χείλη πηγαίνει πρὸς τὸν θάνατον. Ἡ τιμὴ ἀπονέμεται συνήθως εἰς τὴν ὡραιοτέραν κόρην τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς φυλῆς, εἶνε ἕνα εἶδος θεοποιήσεως, τὸ ὁποῖον τὴν ἀνυψώνει ὑπεράνω ὅλων τῶν ἄλλων· εἰς τὴν θεὰν μόνον τοῦ παλαδίου καὶ ὁ πλέον δειλὸς λαμβάνει θάρρος. Ἀπ' ἐναντίας ἐὰν αὕτη φονευθῇ ἢ πέσῃ αἰχμάλωτος εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἐχθροῦ, σχεδὸν πάντοτε καταλαμβάνονται οἱ ἰδικοί της ὑπὸ πανικοῦ. Πολλαὶ μάχαι ἐχάθησαν διότι ἡ βασίλισσα τοῦ πολέμου ἐφονεύθη ἢ αἰχμαλωτίσθη.

Εἰς τὰς ἀραβικὰς πόλεις, ἡ ζωὴ εἶνε διαφορετική. Βεβαίως δὲν εἶνε ἡ ζωὴ τῆς ἐποχῆς τοῦ Καλίφου καὶ ὁ ξένος ὁ ὁποῖος θὰ περάσῃ σήμερον ἀπὸ τὸ Βαγδάτιον θὰ εὕρῃ περισσότερον πολιτισμὸν καὶ μέσα συγκοινωνίας, ἀλλ' εἰς μάτην θὰ ζητήσῃ τὴν ἀνάμνησιν *τῶν μελῶν καὶ μιᾶς Νυκτός*. Αἱ καθημεριναὶ ἀνάγκαι ἀντικατέστησαν τὴν ποίησιν. Ἡ γυναῖκα ταπεινωθεῖσα, εἶνε εἰς τὴν οἰκογένειαν ἀντικείμενον ἐμπαιγμοῦ τῶν παιδιῶν, καὶ ἂν κανεὶς ἀπ' αὐτὰ κτυπήσῃ τὴν ἰδίαν του μητέρα ὁ πατὴρ χειροκροτεῖ καὶ φωνάζει bravo ! Οὐδὲν σημεῖον ἀνατροφῆς εἰς τὴν πόλιν αὐτὴν τῶν μεγάλων Καλιφῶν, ὅπου ἄλλοτε ἕνα μόνον σχολεῖον διατηρούμενον ἀπὸ τὸ ἔθνος, ἐδίδασκε δωρεὰν ἐξ χιλιάδας μαθητὰς ὅλων τῶν τάξεων. Τὰ παιδιὰ τρέχουν ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς τοὺς δρόμους. Αἱ γυναῖκες τὰς ὁποίας ὑπανδρεύουν πολὺ ἐνωρίς, συχνότατα κατὰ τὸ 10 ἔτος τῆς ἡλικίας, καὶ αἱ ὁποῖαι πολὺ γρήγορα μαραίνονται, εἶνε εἰς τὸν οἶκον τὸ ἀντικείμενον τῆς μεγαλειτέρας ζηλοτύπου ἐπιτηρήσεως ἐκ μέρους τοῦ συζύγου καὶ τῶν κυρίων των. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι ὅταν ἐξέρχωνται χάρις εἰς τὴν ἐνδυμασίαν των, ἡ ὁποία τὰς κάμνει ἀγνωρίστους καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς συζύγους, ἔχουν ἀπόλυτον ἐλευθερίαν. Εἶνε γνωστὸν ὅτι φοροῦν εἰς τὸ πρόσωπον μίαν προσωπίδα ἀπὸ τρίχα, ἡ ὁποία κρύπτει τὰ χαρακτηριστικά των καὶ ὅτι μεταξύ των πολὺ εὐχαρίστως ἀλλάζουν τὸ Tchartchaf των δηλαδὴ τὸ ἐπανωφόρι των, τὸ ὁποῖον κρύπτει ὅλον τὸ σῶμα καὶ αὐτὰ τὰ χέρια, διότι εἶνε ἀπρεπὲς νὰ φαίνωνται. Αἱ ἐπίσημοι κυρίαι, δὲν ἐξέρχονται παρὰ μὲ γαϊδουράκια λαμ-

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΚΑΚΟ ΜΑΤΙ

(Συνέχεια)

V

Ἐνῷ συζητούσανε ἔτσι γιὰ λογαριασμό του στὴν κουζίνα τοῦ ξενοδοχείου τῆς Ρώμης, ὁ Παῦλος, τὸν ὁποῖο ἡ παρουσία τοῦ κόντε σ' Ἀλτάβιβα στὶς μίες Vard, εἶχε ἐνοχλήσει, πῆγε νὰ περπατήσῃ στὴν villa Reale, καὶ πολλὲς φορὲς τὸ πρόσωπό του ἔλαβε τὴν κακὴ ἐκείνην ἔκφραση καὶ τὰ μάτια του τὸ ἀκίνητο βλέμμα τους. Νόμισε πῶς εἶδε τὴν Ἀλίκη νὰ περνᾷ μὲ τ' ἀμάξι μαζῆ μὲ τὸν κόντε καὶ τὸν θεῖό της κ' ἔτρεξε πρὸς τ' ἀμάξι βάζοντας τὰ γιαλιά του γιὰ νὰ βεβαιωθῇ καλλίτερα : δὲν ἤτανε ἡ Ἀλίκη, ἀλλὰ μιὰ ἄλλη γυναῖκα ποῦ τῆς ἔμοιαζε λιγάκι ἀπὸ μακρυά. Μονάχα τ' ἄλογα τοῦ ἀμαξιοῦ, φοβήθηκαν ἀπὸ τὸ τρέξιμό του καὶ ἀφνίασαν·

Ὁ Παῦλος πῆγε καὶ ἔφαγε ἕνα παγωτὸ στὸ καφενεῖο τῆς Εὐρώπης. Ἐκεῖ μερικὰ πρόσωπα τὸν ἔβλεπαν μὲ προσοχή, καὶ ἄλλαξαν θέση κάνοντες ἕνα παράξενο σημεῖο.

Πῆγε στὸ θέατρο, ὅπου ἔπαιζαν μιὰ κωμῳδία. Ὁ ἠθοποιὸς τὰ ἔχασε στὴ μέση τῆς παραστάσεως καὶ δὲν ἤξερε πῶς νὰ ἐξακολουθήσῃ· τέλος κατώρθωσε νὰ ξαναύρῃ τὴ σειρά, ἀλλ' ἐνῷ ἔλεγε ἕνα στίχο μ' ἕνα ἀπρόσεχτο κίνημα ἔβγαλε ἀπὸ τὴ θέση της τὴ χάρτινη μύτη του τὴν ὁποίαν δὲν κατώρθωσε νὰ ξαναβάλῃ στὴν θέση της μονάχος του καὶ σὰν νὰ ἤθελε νὰ δικαιολογηθῇ γιὰ τὸ ἀτύχημά του ἔκαμε μ' ἕνα σημεῖο χαρακτηριστικὸ τὸν Παῦλο, γιατὶ τὸ βλέμμα του ἤτανε ἐκεῖο ὅταν τὸν κύτταζε, ποῦ σταματοῦσε κάθε του ἐνέργεια.

Ἐκεῖνοι ποῦ κάθουντανε κοντὰ στὸν Παῦλο ἔφυγαν ἕνας, ἕνας· τότε καὶ ὁ κ. Ἀσπρομύ, σηκώθηκε νὰ φύγῃ, χωρὶς νὰ πάρῃ εἴδηση γιὰ τὴν ἐντύπωση ποῦ ἔκανε.

VI

Τὴν ἄλλη μέρα ἀπὸ τότε ποῦ ἔστειλε τὰ ἄνθη καὶ τὰ κέρατα ὁ κόμης Ἀλτάβιβα ἔκαμε μιὰ ἐπίσκεψη στὴν μ' Vard. Ἡ νέα Ἀγγλίδα ἔπινε τὸ τσάϊ της μαζῆ μὲ τὸ θεῖο της, σὰν νὰ ἤτονε στὴν Ἀγγλία καὶ ὄχι στὴ Νάπολη. Ὁ θεῖος εὐχαριστημένος ἄλειψε μὲ φρέσκο βούτυρο μιὰ φετίσα ψωμί, ὅταν ἦρθε ὁ νέος κόμης. Ἔπειτα ἀπὸ τοὺς πρώτους συνεθισμένους χαιρετισμοὺς ἤρχισαν νὰ τὸν πειράζουν γιὰ τὰ παράξενα δῶρα του. Τὰ κέρατα ἐκεῖνα εἶχαν κάμει ἰδιαιτέραν ἐντύπωσιν εἰς τὴν κόρη. Ὁ κόμης ἀπήντησε. Ἴσως μὲ παρεξηγήσατε ὡς δεισιδαίμονα ἢ γιὰ κανένα ἄγριο. Καὶ ὅμως εἶμαι ἄνθρωπος πολιτισμένος, ἀνατράφηκα στὸ Παρίσι· μιλάω ἀγγλικὰ καὶ γαλλικὰ, διαβάζω Βολταῖρο, πιστεύω τί; ἀτμομηχανὲς στὸ σιδηρόδρομο, φορῶ τὸ πρωὶ γάντια ἀπὸ Σουηδικὸ δέρμα καὶ τὸ ἀπόγευμα γάντια χρωματιστά.

Ἡ προσοχὴ τοῦ θείου, ὁ ὁποῖος ἄλειφε τὴ δεύτερη φέτα του ἐκινήθηκε ἀπὸ τὴν περίεργη αὐτὴ ἀρχὴ τῆς ὁμιλίας καὶ ἔμεινε μὲ τὸ μαχαῖρι στὸ χέρι κυττάζοντας τὸν Ἀλταβίβα.

— Νὰ τίτλοι ποῦ δὲν ἀρίνουνε καμμιὰ ἀμφιβολία, εἶπεν ἡ μὶς Ἀλίκη Vard, χαμογελῶντας· ἔπειτα ἀπὸ αὐτὰ βέβαια θὰ ἤμουνα πολὺ κακόπιστη ἂν σᾶς ὑποψιαζόμουνα ὡς βάρβαρο. Ἀλλὰ αὐτὸ ποῦ ἔχετε νὰ μοῦ πῆτε εἶνε λοιπὸν τόσο φοβερί, ποῦ ἀρχίζετε μὲ τόσες περιστροφὲς νὰ φτάσετε στὴν οὐσία ;

— Ναὶ πολὺ φοβερὸ, καὶ ἀκόμη πολὺ γελοῖο καὶ ἐκεῖνο ποῦ εἶνε τὸ χειρότερο ἐξακολούθησε ὁ κόντες, ἂν ἤμουνα στὴν Λόντρα ἢ στὸ Παρίσι, ἴσως θὰ γελοῦσα γιὰ αὐτὸ μαζῆ σας, ἀλλὰ ἐδῶ στὴ Νάπολη.

— Θὰ μείνετε σοβαρὸς. αὐτὸ δὲν θέλετε νὰ πῆτε;

— Ἀκριβῶς.

προστολισμένα καὶ μὲ μεγάλην συνοδείαν ἀκολούθων.

Τὸ σύνηθες ἔνδυμα μέσα εἰς τὴν οἰκίαν εἶνε : τὸ ἀπὸ μεταξωτό, κόκκινο, γαλάζιο ἢ ἄσπρο ὑποκάμισο καὶ τὸ σαλβάρι· ἀπὸ πάνω φοροῦν ἕνα ἐπανωφόρι ἀπὸ ὕφασμα διαφανές, ζωσμένον μὲ πολύτιμον ζώνην, εἰς τὰ χέρια βραχιόλια καὶ εἰς τὰ αὐτιὰ σκουλαρίκια πολὺ βαριά. Αἱ γυναῖκες εἰς τὸ χαρέμι δὲν ἔχουν καμμίαν διασκέδασιν. Ἡ μόνη φροντίς των εἶνε ἡ ἐνδυμασία των. Μόνον εἰς κοσμήματα ἐξοδεύουν μεγάλα ποσά. Ἐκεῖναι ὅπου ζοῦν καλὰ γρήγορα παχαίνουν, καὶ κατὰ τοῦτο διαφέρουν ἀπὸ τας γυναῖκας τῶν Βεδουίνων, αἱ ὁποῖαι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπὸ τὸ εἶδος τῆς ζωῆς των μένουν ἀδύνατοι. Μεταξὺ τῶν τελευταίων ὀλίγαι εἶνε αἱ ὡραῖαι, ἂν καὶ τὰ τραγούδια τῆς ἐρήμου ψάλλουν «τὴν μελαχροινὴν παρθένον μὲ τοὺς λάμποντας ὀφθαλμούς».

Αἱ πλέον ὀνομασταὶ γυναῖκες τῆς Ἀραβίας εἶνε, καθὼς φαίνεται αἱ γυναῖκες τοῦ Oman εἰς τὴν Νότιον Ἀνατολικὴν γωνίαν τῆς χερσονήσου.

Εἰρήνη Νικολαΐδου

ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΙ ΣΤΟΛΙΣΜΟΙ

Οὐδέποτε παρετηρήθη τόση κίνησις καὶ ποικιλία εἰς τοὺς γυναικείους συρμοὺς ὅσον τώρα. Ποικιλία πολύχρωμος εἰς ἀνάμιξιν τῶν πλέον ζωηρῶν καὶ πλέον ἀντιθέτων χρωμάτων, σχημάτων, ὑφασμάτων καὶ γαρνιτουρῶν. Τὰ ὡραῖα σχέδια τοῦ 1830 μὲ τὰς ἐπικολλημένας ταντέλας καὶ μὲ ὅλα τὰ χαριτωμένα σχήματα τῆς αὐτοκρατείρας Εὐγενίας εὑρίσκονται εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν, ὡς εἶναι ἄλλως πολὺ τοῦ συρμοῦ καὶ κάθε συνήθεια τῆς Directoire, τῶν ρυθμῶν Λουδοβίκου XV ἢ XVI. Τὸ μόνον νέον σχετικῶς εἶναι τὰ μανίκια τοῦ 1890, εἰς τὰ ὁποῖα ἐν γένει δὲν φαίνεται νὰ ὑπάρχῃ πολλὴ πεποίθησις.

Ὡς πρὸς τὰ χρώματα ὅλαι αἱ σκιαὶ τοῦ κοκκίνου καὶ τοῦ γαλανοῦ ὀργιοῦν εἰς συζεύξεις μετὰ χρωμάτων ἀντιθέτων καὶ πολὺ ζωηρῶν. Τόσον, ὥστε ἐνίοτε νὰ ἐπαναστατοῦν τὴν καλαισθησίαν. Τὰ κίτρινα, τὰ πράσινα, τὰ λιλά, τὰ καφὲ εἰς ὅλους τοὺς τόνους εἶναι ἐπίσης πολὺ τοῦ συρμοῦ. Τὰ συνδυάζουν ἐν γένει μὲ τὰ ὀλίγον ξεβαμμένα καὶ παλαιὰ χρώματα τοῦ 1870 καὶ 1880, πρὸ πάντων μὲ τὸ χρῶμα πανσέ, φιστικί, κερασί, τουρκουάζ, τὸ παλαιὸ τριαντάφυλλί, στακτὶ καὶ ἄσπρο. Τὸ χρῶμα τῆς σαμπάνιας πρὸς τὸ κίτρινον ζωηρὸν ὅμως διὰ τὰς μελαγχρινὰς ἔχει μεγάλην ἐπιτυχίαν

Τὰ ὑφάσματα μεταξωτά, μάλλινα ἢ βατίστες ὁμοιάζουν ὡς πρὸς τὴν λεπτότητα καὶ μαλακότητα μὲ τὰς μουσουλίνας καὶ δι' αὐτὸ προορίζονται εἰς φρονσὲ καὶ σοῦρες καὶ ὄχι εἰς πτυχωτά. Ὅλα εἶνε διαφανῆ, ἀπαιτοῦντα μεσοφόρια ὡραίων χρωμάτων καὶ μεταξωτὰ κατὰ κανόνα. Ἡ γάζες εἶνε μουαρὲ μὲ μεγάλα κλαδιὰ ἢ μὲ στίγματα μεγάλα, ἢ μὲ σχέδια ζωγραφισμένα. Ἰδιαιτέρως προτιμῶνται τὰ μὲ σειρητάκι λεπτὸν κεντήματα διὰ τὰ λινὰ καὶ τὰ ἀπὸ voile φορέματα.

Πυκνότερα φορέματα διὰ τὰς δροσερὰς ἡμέρας εἶναι τὰ ἀπὸ ταφτὰ λευκόν, τὰ φουλάρια, οἱ πικέδες, τὰ λινά. Ὅλα

— Περιμένω νὰ μοῦ ἐξηγήσετε τὸ μάτιασμα, εἶπε ἡ μὶς Ἀλίκη στὴν ὁποία χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ ἔκανε ἐντύπωση ἡ σοβαρότητα τοῦ κόντε.

Ἡ πίστι αὐτὴ χρονολογεῖται ἀπὸ τοὺς πολὺ ἀρχαίους χρόνους. Ἀκόμη καὶ στὴ Βίβλο γίνεται λόγος γι' αὐτήν. Ὁ Βιργίλιος μιλεῖ μὲ πεποίθηση, τὰ μπρούτζινα φυλαχτὰ ποῦ βλέπει στὴ Πομπηΐα, στὴν Ἡράκλειαν καὶ στὴν Στάμπολα τὰ προφυλακτικὰ σημεῖα τὰ ζωγραφισμένα στοὺς τοίχους· τοῦ σπιτιοῦ ποῦ βρίσκουν ἐκεῖ κάτω δείχνουνε ποσὸ ἡ δεισιδαιμονία αὐτὴ ἤτονε ἄλλοτε ξαπλωμένη Ὁλόκληρη ἡ Ἀνατολὴ ἀκόμη πιστεύει σ' αὐτὴν σήμερα καὶ διάφορα προφυλακτικὰ σημάδια βρίσκονται ζωγραφισμένα στοὺς τοίχους, ἢ πράματα κρεμασμένα σὲ πόρτες. Ὅταν χιλιάδες ἄνθρωποι, γιὰ πολλὰ χρόνια συμμερίζονται τὴ γνώμη αὐτή, εἶνε πιθανὸν ἡ γνώμη αὐτὴ νὰ στηρίζεται σὲ πράγματα θετικὰ, σὲ μακρὰ σειρὰ παρατηρήσεων τὴν ὁποίαν πιστοποιοῦν γεγονότα. Δύσκολα πιστεύω πῶς τόσοι ἄνθρωποι ἀπὸ τοὺς ὁποίους βέβαια οἱ περισσότεροι ἤτανε ἐπίσημοι καὶ σοφοὶ θὰ εἴχανε ἀπατηθῆ.

— Ἡ κρίση σας αὐτὴ εὔκολα εἶνε νὰ πολεμηθῆ, διέκοψε ἡ μὶς Ἀλίκη· μήπως ὁ πολυθεϊσμὸς δὲν ἤτονε ἡ θρησκεία τοῦ Ὁμήρου, τοῦ Πλάτωνος, τοῦ Σωκράτους καὶ τόσων ἄλλων μεγάλου πνεύματος ἀνθρώτων.

— Βέβια· ἀλλὰ κανεὶς πλέον δὲν προσφέρει θυσίας σήμερον εἰς τοὺς θεοὺς ἐκείνους.

— Βεβαίως δὲν προσφέρουν πλέον θυσίας· ὁ χριστιανισμὸς ἔβγαλε τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὴν πλάνη καὶ πολλοὶ ἀκόμη ἀμφιβάλλουν γιὰ τὸ ἀποτελέσματα ποῦ ἔχει τὸ μάτιασμα.

— Ἂν ὁ ἀμαθὴς λαὸς ἀνησυχῇ γιὰ τέτοια πράματα τὸ παραδέχομαι, εἶπε καὶ ἡ μὶς Ward, ἀλλ' ἄνθρωπος τῆς ἀναπτύξεώς σας καὶ τῆς ἀνατροφῆς σας νὰ παραδέχεται αὐτὴν τὴν ἰδέα, αὐτὸ μοῦ κάνει ἐντύπωσιν.

— Πολλοὶ περισσότεροι σοφοὶ ἀπὸ μένα, κρεμοῦνε στὴ πόρτα τους κέρατα ἢ βάζουνε στὶς πόρτες τους ἄλλα προφυλακτικὰ πράματα· ἐγὼ ὁμολογῶ πῶς ἄμα ἀπαντήσω ἕνα ἄνθρωπο ποῦ ἔχει κακὸ μάτι, γυρίζω ἀπὸ ἄλλο δρόμο γιὰ ν' ἀποφύγω τὸ βλέμμα του. Διάφορα δυστυχήματα μ' ἔχουνε πείσει νὰ μὴ περιφρονῶ τὴν προφύλαξη αὐτή.

Ἡ μὶς Ἀλίκη Ward ἤτονε προτεστάντα, ἀναθρεμένη μὲ μεγάλη ἐλευθερία πνεύματος φιλοσοφικοῦ, ἡ ὁποία δὲν ἔδινε πίστιν σὲ τίποτα παρὰ ἔπειτα ἀπὸ μεγάλη ἐξέτασιν. Οἱ λόγοι τοῦ κόντε τῆς φαίνουνταν πολὺ περίεργοι. Στὴν ἀρχὴ νόμιζε πῶς ἤθελε νὰ κάνῃ τὸν ἔξυπνο, ἀλλὰ ἡ πεποίθησις μὲ τὴν ὁποία μιλοῦσε ὁ Ἀλταβίβα, τὴν ἔκαμεν ν' ἀλλάξῃ ἰδέα, χάρις νὰ τὴν πείσουνε μὲ κανένα τρόπο.

— Συμφωνῶ πῶς ἡ δεισιδαιμονία αὐτὴ ὑπάρχει, πῶς εἶνε πολὺ κοινή, πῶς εἰλικρινῶς πιστεύετε στὸ κακὸ μάτι καὶ δὲν θέλετε νὰ παίξετε μὲ τὴν ἁπλότητα μιᾶς ξένης. Ἀλλὰ δόστε μου κάποιους φυσικοὺς λόγους τῆς ἰδέας αὐτῆς, γιατὶ τὸ φανταστικόν, τὸ μυστηριῶδες τὸ ἀνεξήγητο πολὺ ὀλίγο μὲ πείθουνε.

— Δὲν θ' ἀρνηθῆτε, μὶς Ἀλίκη, εἶπε ὁ κόντες, τὴν δυνάμη τοῦ ἀνθρώπινου ματιοῦ· Τὸ φῶς τοῦ οὐρανοῦ ἑνώνεται μὲ τὴν λάμψη τῆς ψυχῆς, τὸ μάτι συγκεντρόνει τὰς ἀκτῖνες τῆς ζωῆς καὶ δι' αὐτοῦ γίνεται ἀνθρώπινος ἠλεκτρισμός. Τὸ βλέμμα τῆς γυναίκας δὲν συγκινεῖ καὶ τὴν πολὺ σκληρὴ καρδιά; Τὸ βλέμμα ἑνὸς ἥρωα δὲν ἐνθουσιάζει ὁλόκληρο στρατό ; Τὸ βλέμμα τοῦ γιατροῦ δὲν κάνει τὴν ἴδια ἐνέργεια στὸν τρελλὸ ποῦ κάνει ἕνα κρύο λουτρό ; Τὸ βλέμμα τῆς μητέρας δὲν σταματάει καὶ αὐτὰ τὰ λεοντάρια ;

— Ὑπεραπίζεσθε τὴν ἰδέα σας πολὺ ὡραῖα, ἀποκρίθηκε ἡ μὶς Ward κουνόντας τὸ κεφάλι της συγχωρήσατέ με ἂν ἀμφιβάλλω ἀκόμη.

Μοῦ φαίνεται εἶπε ὁ θεῖος, ὅτι ἡ θεωρία τοῦ κόντε εἶνε ἀληθινή· ἐγὼ ποτὲ δὲν μπόρεσα, νὰ κυττάξω τὰ χρυσᾶ μάτια βατράχου χωρὶς νὰ αἰσταν θῶ ἄνω κάτω τὸ στομάχι μου, καὶ ὅμως τὸ δύστυχο αὐτὸ ζῶο ἔπρεπε νὰ φοβηθῇ ἐμένα ποῦ μποροῦσα νὰ τοῦ κάνω κακό.

(Συνέχεια)

(Theophile Gautier)

στολισμένα ἢ μὲ ταντέλες, ἢ μὲ γαλονάκια μεταξὺ τῶν ὁποίων πολὺ συνειθίζονται τὰ ἀπὸ λινὸν χονδρὸν ὕφασμα, ὡς καὶ τὰ ἀπὸ μικρὰ roses κοραλάκια, ὡς καὶ ἀπὸ κουμπιὰ μικρὰ βελουδένια. Ἐπανωφόρια σχήματος μπολερό, κατὰ προτίμησιν ἀπὸ μαῦρον ταφτά, στολισμένα μὲ ταντέλας καὶ μὲ μανίκια πολὺ φουσκωτὰ καὶ μὲ καπάκια σκεπασμένα μὲ ταντέλας χονδρὰς καὶ μὲ κύματα λεπτοτέρων ταντελῶν, ἢ μουσελίνας, αἱ ὁποῖαι νὰ σκεπάζουν σχεδὸν τὸ χέρι ἕως τὰ δάκτυλα.

Διὰ τὰ κορίτσια ἐπανωφοράκια σχήματος πελερίνας μπολερό, ἀπὸ λεπτὴν τσόχαν, κατὰ προτίμισιν ὁμοιάζουσαν πρὸς τὸ χρῶμα τοῦ φορέματος, καὶ χρώματος στακτιοῦ ἀνοικτοῦ καὶ λευκοῦ.

Καπέλλα μᾶλλον μικρότερα, μὲ γύρους ἀνεστραμμένους πρὸς τὰ ὀπίσω, καὶ εἰς σχῆμα πετάσου προέχοντος ἐμπρός. Ἀλλὰ καὶ κκπέλλα στρογγυλὰ μὲ στεφάνια ἀπὸ ρόδα ἢ καὶ ἀπὸ ἄλλα ἄνθη διὰ τὰς νέας κυρίας καὶ τὰ κορίτσα ἔχουν πολὺ τὸ φρέσκον καὶ τὸ νεανικόν. Τὸ μαῦρο καπέλλο εἴτε ἀπὸ τοῦλι, εἴτε ἀπὸ μουσουλίνα, εἴτε ἀπὸ ψάθα φαντεζὶ ἐπιβάλλεται διὰ τὰ πολὺ ἀνοικτὰ φορέματα.

Αὐτὸς εἰς γενικὴν περίληψιν, ὁ συρμὸς τῆς ἡμέρας. Ὑπενθυμίζομεν ἐν τούτοις ὅτι τὰ πολυέξοδα φορέματα δὲν εἶναι συνήθως καὶ τὰ ὡραιότερα. Μία μπατιστούλα εὔμορφη, ραμμένη μὲ γοῦστο, φρέσκια, μὲ ντανταλλες τὰς ὁποίας κάθε κυρία ἢ κόρη ἠμπορεῖ νὰ κατασκευάσῃ μόνη της, εἶναι προτιμοτέρα ἀπὸ ὅλα τὰ μεταξωτὰ τοῦ κόσμου. Καὶ ἐν φόρεμα λινόν, πικέ, ἀπὸ ἐκεῖνα ὅπου πλύνονται καὶ σιδερόνονται ραμμένον μὲ γοῦστο καὶ κεντημένον μὲ σηρητάκια, σχήματος tailleur bolero ἀναδεικνύουν τὸ σῶμα γραφικόν, εἶναι πάντοτε φρέσκα καὶ ὡραῖα καὶ δὲν στοιχίζουν παρὰ ἐλάχιστα πράγματα.

Κατὰ κανόνα, πνεῦμα οἰκονομίας πρέπει νὰ κυριαρχῇ εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν φορεμάτων, καὶ τὰ δκπανώμενα εἰς τὰ φορέματα πρέπει πάντοτε νά εἶναι ἀνάλογα καὶ μὲ τὰ εἰσοδήματά μας καὶ μὲ τὰς ἄλλας οἰκογενειακὰς ἀνάγκας μας, καὶ μὲ τὴν κοινωνικὴν θέσιν μας. Διὰ νὰ εἶναι μία κυρία κομψὴ καὶ καλαίσθητα ἐνδυμένη δὲν χρειάζεται πλοῦτος, ἀλλὰ γοῦστο, ἐπιμέλεια, χάρις, καθαριότης, καὶ ἀντίληψις ἀκριβὴς τοῦ τί πηγαίνει μὲ τὸ εἶδος τῆς μορφῆς της, μὲ τὰ χρώματά της καὶ μὲ τὴν σωματικὴν κατασκευήν της. Ὅταν αὐτὰ τὰ πράγματα εἶναι γνωστά, τὸ ζήτημα τῆς τέχνης τῆς ἐπιτυχοῦς ἐνδυμασίας της λύεται ἀφ' ἑαυτοῦ, χωρὶς ἔξοδα πολλὰ καὶ χωρὶς στενοχωρίας οἰκονομικάς.

ΡΟΔΑ ΚΑΙ ΚΡΙΝΟΙ

Οἱ βοτανικοὶ θέλοντες νὰ μᾶς δείξουν τὴν φύσιν τοῦ ἄνθους μᾶς δεικνύουν τοῦτο ξηρόν, ξεθωριασμένον, καὶ ξηραμένον ἐντὸς φύλλων βιβλίου. Δύναμαι ν' ἀναγνωρίσω ἕνα κρῖνον εἰς τοιαύτην κατάστασιν; Δὲν πρέπει νὰ θεωρήσω τὸν βασιλέα τῶν κοιλάδων ἐπὶ τοῦ χείλους τοῦ ρύακος ὅταν ἀνυψώνῃ τὸ στέλεχός του, διὰ μέσου τῶν χόρτων, καὶ ἀνταγκκλᾷ ἐντὸς τῶν ὑδάτων, τοὺς ὡρκίους κάλυκάς του λευκοτέρους τοῦ ἐλεφαντόδοντος; Ἡ ἀπαράβλητος λευκότης του δὲν εἶνε ἔτι λαμπροτέρα ὅταν εἶνε διάστικτος, ὡς σταγόνες κοραλλίου, ἀπὸ μικροὺς κανθάρους, ἐρυθρούς, ἡμισφαιρικούς, στιγματισμένους μὲ μαῦρον, οἵτινες ζητοῦν σχεδὸν πάντοτε ἄσυλόν τι; Τίς δύναται ν' ἀναγνωρίσῃ εἰς τὸ ξηρὸν ρόδον τὸν βασιλέα τῶν ἀνθέων; Διὰ νὰ τὸ ἐννοήσῃ τις πρέπει νὰ τὸ ἴδῃ ἐξερχόμενον ἀπὸ τὰς σχισμάδας ὑγροῦ βράχου, λάμπον ἐπὶ τῆς ἰδίας του πρασινάδας, λικνιζόμενον ὑπὸ τοῦ ζεφύρου ἐπὶ τοῦ ἀκανθώδους στελέχους του, πλῆρες δακρύων τῆς αὐγῆς, ἥτις ἕνεκα τῶν εὐωδιῶν καὶ τῆς μεγαλοπρεπείας του τὸ ὀνομάζει χεῖρα τῶν ἐρωτευμένων. Ἐνίοτε κανθαρίς τις ἐμφωλευμένη ἐντὸς τῆς στεφάνης του, ἀναδεικνύει τὸ ἐρυθροῦν, διὰ τοῦ σμαραγδίνου πρασίνου της· τότε τὸ ἄνθος φαίνεται ὡς νὰ λέγῃ, ὅτι ἂν καὶ σύμβολον τῆς χαρᾶς ἕνεκα τῆς ἐφημέρου χάριτός του, φέρει ὡς ἐκείνη, τὸν κίνδυνον γύρω του, καὶ τὴν μετάνοιαν ἐντὸς τῶν κόλπων του.

Bernandin de St Pierre

Etudes de la nature Μαίρη N. Ἀναιρούση

ΒΙΒΛΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

Ἀπόλλων. Ὑπὸ τὸν ὡραῖον τίτλον τοῦ ξανθοῦ θεοῦ τῶν μουσῶν ἐξεδόθη τὸ πρῶτον τεῦχος μηνιαίου μουσικοῦ περιοδικοῦ τοῦ ὁμωνύμου μουσικοῦ συλλόγου «ὁ *Ἀπόλλων*.» Τὰ περιεχόμενα τοῦ τεύχους τούτου παρέχουν μίαν πλήρη καὶ ὡραίαν εἰκόνα μουσικῆς ζωῆς καὶ κινήσεως, ἡ ὁποία ἀρχίζει ἀπὸ τὸν Ἀριστοτέλη καὶ φθάνει μέχρι τῶν ἡμερῶν μας. Ὀνόματα, καὶ μορφαὶ καὶ βίοι μεγάλων διδασκάλων καὶ πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ ἐνδιαφέρῃ τοὺς ἀσχολουμένους εἰς τὴν μουσικὴν ἔχει θέσιν εἰς τὰς καλαισθήτους σελίδας τοῦ νέου περιοδικοῦ. Εἰς τὸν Ἀπόλλωνα συνεργάτις εἶναι καὶ ἡ νεαρὰ δεσποινὶς, Ἰσμήνη Κλ. Ζάννου, κόρη οἰκογενείας συνδεομένης μὲ τὰς μούσας στενώτατα, ἀφοῦ ἱδρυτὴς τοῦ Συλλόγου Ἀπόλλωνος εἶναι ὁ πατήρ της κ. Κλ. Ζάννος. Συνδρομὴ ἐτησία ἐσωτερικοῦ δρ. 10 ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 10.

Δαροὶ καὶ Δαρία. Εἰς ὡραῖον καὶ φιλοκάλως τυπωμένον τόμον ἐξέδωκεν ὁ κ. Κ. Ράδος ἐκτενῆ πραγματείαν περὶ Δανίας καὶ Δανῶν. Τὸ βιλίον τοῦ κ. Ράδου πλῆρες ἐνδιαφέροντος καὶ ἱστορικῶν περιγραφῶν μᾶς γνωρίζει χώραν καὶ λαὸν συμπαθῆ καὶ συγγενῆ ὀλίγον, ἀφοῦ εἶναι ἡ πατρὶς τοῦ βασιλέως μας.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Δα Μ. Θ. Κέαν. Ἐλήφθη· εὐχαριστίας Καν Υ. Στ. Ἀλεξάνδρειαν. Ἐλήφθησαν Γράφω.— Δα Μ. Σ Σύρον. Ἐπιστολή σας μὲ ὑπόλοιπον συνδρομῶν ἐλήφθη· θερμὰς εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ φροντίδα.—Καν Κ. Ν. Πορταρίαν. Ἐλήφθη. εὐχαριστίας.—Καν Χρ. Α. Καρδίτσαν. Ἐπιστολή σας μὲ δρ. 60 ἐλήφθη· θερμὴν εὐγνωμοσύνην δι' εὐγενῆ φροντίδα.—Δα Α. Π. Λιθερπολ. Ἐπιστολή σας μετὰ 40 φρ. ἐλήφθη· θερμὰς εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ φροντίδα. Καν Π. Α. Βόρναν. Εἶμαι ἀσυγχώρητος διὰ τὴν βραδυτητα τῆς ἀπαντήσεως. Ἀλλ' εἶμαι καὶ τόσον πολυάσχολος. Καν Ε. Κρ. Σπάρτην. Ἐπιστολή σας μετὰ δρ. 30 ἐλήφθη· θερμὰς εὐχαριστίας δι' εὐγενὲς ἐνδιαφέρον Καν Β Ι. Δ. Καλλιθέαν. Δυστυχῶς δὲν δύναμαι νὰ ἀνταποκριθῶ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν σας. Ἡ Ἐπαγγελματικὴ πληρόνει μόνον τὰς διδασκαλίσσας.—Καν Φ. Β Ζυρίχην. Ἐλήφθη Εὐχαριστίας.—Καν Οὐ· Σκ. Λάρισσαν. Χρήματα ἐλήφθησαν. Θερμὴν εὐγνωμοσύνην δι' εὐγενεῖς φροντίδας. — Δα Χρ. Γ. Κέαν. Ἐλήφθη. Εὐχαριστίας.—Καν Β. Σ Μ. Γιούργεβον. Ἐλήφθησαν Εὐχαριστίας. Καν Δ Μ Σύρον. Σήμερον δίδομεν καὶ δελτίον συρμοῦ Εἰξεύρομεν ὅτι σᾶς ἐνδιαφέρει τὸ ἐν λόγῳ δελτίον, ἀλλ' ὑποθέτομεν εἰς πόλιν ὡς τὴν ἰδικήν σας, ὅπου ἡ πολυτέλεια καὶ ἡ χάρις βασιλεύει δὲν σᾶς λείπουν αἱ εὐκαιρίαι νὰ παρακολουθῆτε τὰ νεώτερα τοῦ συρμοῦ. Καν Θ Μ. Πάτρας. Ἀλλ' ἔχω καὶ ἐγὼ δίκαιον, ἡ ὁποία μὲ τόσας δυσκολίας κατορθώνω τὴν εἴσπραξιν τῆς ἀσημάντου αὐτῆς συνδρομῆς.

ΛΑΡΥΓΓΙΚΑΙ ΩΤΙΚΑΙ ΚΑΙ ΡΙΝΙΚΑΙ ΝΟΣΟΙ

Ὁ ὑφηγητὴς τῆς λαρυγγολογίας, ὠτολογίας καὶ ρινολογίας ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ κ.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΚΥΤΑΡΙΟΛΟΣ

σπουδάσας εἰδικῶς ἐπὶ τετραετίαν τοῦ ἀνωτέρου κλάδου ἐν ταῖς διασημοτέραις κλινικαῖς καὶ νοσοκομείοις Βιέννης, Παρισίων, Βερολίνου, Λονδίνου καὶ Βρυξελλῶν, ἐφαρμόζει τὰς νεωτάτας καὶ ριζικὰς καλουμένας θεραπευτικὰς μεθόδους. Ἐγχειρήσεις ἀναίμακτοι καὶ ὅλως ἀνώδυνοι.

27 Ὁδὸς Πανεπιστημίου 27

Ὧραι ἐπισκέψεως 9—11 καὶ 3—5 μ.μ.